

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra DAPHNE (1879)

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237637876048/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

den blege Himmel var ensom; Stjernerne vare endnu ikke komne frem.

Fra Landskabet vare alle Farverne vogne bort, og Formerne vare blevne bløde og utydelige. Sete ude fra Vejen smeltede Træerne i Dyrehaven sammen i store, mørke Masser, og hvad der paa den dampende Mose var Køer, og hvad Tørvestakke, var det ikke godt at blive klog paa.

Paa den smukke Vej, der over Kristiansholm fører fra Dyrehaven ned til Strandvejen, gik Stephan, langsomt og velbehagelig. Naar Naturen var som iaften, tiltalte den ham, og derfor var han den hele Eftermiddag dreven om i Ensomhed i Skoven og havde fyldt sig med velgjørende Indtryk af Ro og Harmoni og var nu paa Vejen hjem til en lille Sommerbolig, han havde lejet sig paa Strandvejens Begyndelse.

En Stund efter Solnedgang, naar Dagen er gaaet og Natten endnu ikke kommen, kan der over Naturen være en dyb Ensomhed, en Stilhed, som er større end Nattens, der altid er ligesom sammensat af mange Lyde.

Den fuldkomment rolige Aften bidrog til at give ham den Følelse, han yndede saa meget, at det virkelig var lykkedes ham at fly fra Virkeligheden og Trivialiteten. Al denne Stemningsfylde trængte hos ham til at give sig rhythmisk Udtryk. Brudstykker af Verslinier fødtes i ham; men det vilde ikke blive noget Rigtigt, ikke nu iaften ialfald, følte han. Saa fejede han det til Side og vuggede sig i Andres klingende Rhythmer. Tilsidst begyndte han at synge halvhøjt.

De tyggende Køer i det vzade Græs saac stivt paa ham, naar han gik forbi; men ellers havde han ingen Tilhørere, som kunde forstyrre ham.

Nu skulde han imidlertid snart dreje ud paa Strandvejen og komme ganske ind i det Ilverdagslige og Sædvanlige. Han vendte sig til Afsked om imod den fortryllende Egn, han havde forladt, de dampende Enge og de sorte Skovmasser, og istemmede temmelig højt Goethes:

Aller Berge Gipfel
Ruh'n in dunkler Nacht.

Han sang den helt igjennem og begyndte saa igjen.

Til hans store Forbavselse faldt et Fortepiano ind med

Akkompagnement, ovenikjøbet med en vis Tilbøjelighed til at korrigere ham. Han studsede, men fortsatte; Akkompagnementet blev ved. Han saae sig nu ret om og saae da, hvad han ikke før havde bemærket, at der inde bag den høje, tætte Hæk laa et lille Landsted godt skjult i den tætte Havn.

Han holdt op; Akkompagnementet sluttede med et Greb, som sagde: Vi ere færdige. Han var naturligvis nysgjerrig efter at faa at vide, hvem den ukaldede Akkompagnator var. Han saae sig om, og i den tætte Hæk opdagede han en lille Laage ud til Vejen. Han gik sagte hen til den; den var saa nem at skyde op, at den gik op som af sig selv og opfordrede til at træde ind. Ind traadte han listelig; i den dæmrende Sommernat syntes den lille Havn med de store Træer ham at ligne et fortryllet Sted, hvor Vindene sov. Men i Huset saae han nu, at man havde Lys i Havestuen. Det var ikke nogen stærk Belysning, en Lampe med Skjærm over, der endog var stillet noget til Siden som for at gjøre Lyset saa virkningsløst som muligt. Et Par Skridt længere frem; saa saae han et Fortepiano; ved det i det dæmpede Lys en lysklædt kvindelig Skikkelse. Saa det var hende, der havde sluttet sig til ham. Atter nærmere. Jo, hun var ung, hun var blond; hun sad med Hovedet lidt til Siden, lyttende; ansaa hun ikke det lille tonende Æventyr, hun havde indledet, for endt?

Pokker tage i det Grus, hvor det skreg under hans Støvler, da han ubesindig rask atter gik et Par Skridt frem. Hun hørte det, hun blev aabenbart forskrækket, i et Øjeblik var hun fra Stolen ved Fortepianoet forsvunden i den mørke Del af Stuen. Han syntes, at han hørte Stemmer fra en anden Stue, og vendte hurtig om; en lille Hund kom farende bjæffende ud af Havestuen, idet han atter glød ud af Laagen.

Naa lige meget, det var et ganske kuriøst lille Æventyr, tænkte han, idet han nu hurtig gik hjemad. Det var et lille lyrisk Digt i Virkeligheden. Livet var endda ikke saa uskjønsomt imod ham, men bragte ham dog nu og da smaa Gudsfund af Poesi.

Da han var kommen hjem, satte han sig ved et Vindue, der vendte ud imod Søen.

Det var herligt at sidde der i Natten og se ud over et